

Grootse Kleine Zusters deden 'sociaal liefdewerk'

Wonen in een kloostertje

Ons huis is een gewoon jaren '30-huis: sfeervol en karakteristiek, ruim bemeten, in een prettige straat nabij het station Heyendaal. Toch kunnen we zeggen dat we wonen in een voormalig klooster. Dat is omdat de voorgaande bewoners behoorden tot een speciale congregatie: de 'Kleine Zusters van de Heilige Joseph'.

een krat stevige trappisten en abdijbieren, maar bij navraag bleek zuster Maria op hoogtijdagen een flesje oud-bruin te drinken (een intussen vrijwel verdwenen extra zoete biersoort van 2,5%). De inkoop vergde dus geen grote inspanning: ik zorgde voor oud-bruin. Nog een paar jaar heb ik een of twee flesjes in voorraad gehouden.

Herinnering

Maar zoals het gaat: het contact werd minder, vervaagde, verdween. De zusters zullen intussen rusten onder Gods vleugelen. Maar de herinnering aan hen blijft in het huis: keuken en badkamer zijn nog vrijwel in oude staat. Ook in de voormalige kapel op de tweede verdieping,

nu logeerkamer, waart nog iets rond van hun geest. En zo tegen Kerstmis komt er elk jaar onveranderlijk post voor de zusters: missieblaadjes, folders van kaarsenfabrieken, door geen opzegging te stoppen. Maar ja, bij onze deurbel hangt onveranderd het naambordje van de 'Kleine zusters'. Dus eigenlijk zijn ze er nog.

Tekst: Vincent Hunink

Still: Andere Tijden, aflevering 207, maart 2011

Foto: Vincent Hunink

Kleine Zusters op leeftijd genieten van hun maaltijd.

Toen we als aspirant-kopers kennis kwamen maken, op een donkere herfstavond in 1998, woonden er nog precies drie: zuster Antonino, zuster Maria en zuster Marie-Alegonda. Ooit waren ze met meer geweest, met wel tien, ze hadden zelfs het buurhuis bewoond.

De congregatie legde zich toe op 'sociaal liefdewerk', en zo hadden de zusters gewerkt in de zorg voor zieken, bejaarden en mensen met een beperking. Bijvoorbeeld in het vroeger nabijgelegen Canisius-Wilhelmina-ziekenhuis.

Verhuizen

Vanaf de jaren '60 waren de nieuwe roepingen echter gestopt en had de congregatie steeds meer moeten inkrimpen. En nu, met nog maar drie oude zusters, was het kloostertje niet langer houdbaar. Na verkoop zouden de drie verhuizen naar Heerlen, elk in een eigen flatje. Dat betekende dus ook het einde van hun samenleven.

Toch was de sfeer niet bedrukt of

droevig. Integendeel: de dames leken opgetogen over hun nieuwe kansen. En ze vonden ons als nieuwe bewoners prima. Zeker toen ik belangstelling bleek te hebben voor het kloosterleven, al gold mijn interesse meer de benedictijnen dan hun traditie, die van de franciscanen. Met zichtbaar plezier leidden ze ons rond in hun pand, dat sinds de jaren '60 goed was onderhouden, maar geen vernieuwingen meer had ondergaan. Keuken uit de jaren '50, badkamer idem dito. En overal tapijt.

Roze toiletspot

Dat hun klooster het domein zou worden van twee samenwonende mannen deed de zusters al evenmin: met een olijke knipoog wezen ze ons op de roze toiletspot: was dat niet prachtig passend?

Na de verhuizing hielden we nog een tijdje contact. In de aanloop naar hun eerste bezoek vroegen we waarmee we ze een plezier konden doen. Nou, kregen we te horen, zuster Maria was een echte bierliefhebster, dus... Meteen dacht ik aan